

borben vladović

pored bicikla

Ona i ti, sasvim blizu vam glave. košara tvoj u ruci napunjena neupotrebljivim stvarčicama. lice s grimasom ružnije nego što jest, obično je ljepše. on nešto pogrbljen samo za tu priliku, poznam ga. nikad ništa ne misli o zidu iza sebe. on i ja u vodi do koljena, voda nekog jezera. bedra ima znatno jača od mene, kosu tamniju. stup u sredini piramidalno skupljeni oko njega dva naprijed u poluležećem stavu naslonjeni na lijeve laktove između njih točno u sredini kestenjasti talentirani momak. tako do stupa naredani nekoliko nas: onaj ima šešir na glavi, kanta s pitkom vodom jedan pije jednu čašu imamo ostali gledaju i to ne u kantu nego u čašu na njegovim usnama a pokrila mu je gotovo sasvim gornji dio lica. on između dvije djevojke, jednoj obgrlio koljena ona ih je skupila drugoj desnim laktom dira grudi. njih četvorica tri smiješka opuštena kravata kod onog četvrtog odmjeren položaj usta; eksplozija mašte, novorođenče, vodoskok u mojoj sobi, galeb pored spomenika na ogradi koja ograđuje dva naravno bijela labuda. pored bicikla čovjek sjede kose dobroćudnog izgleda smirene debele ruke. krasna djevojka sjajećih sisa. panorama Grada ispod nogu.

— a ne bi mu to uspjelo ne bi bez one cigare u rukama u ustima. iza bijeli brodovi, trojica zagrizla u lozu. i tako redom, nekolicina, sve nas je manje.

— to je završetak, to je gotovo. tada sam zaista mislio sad mi je kraj!

— vidiš koliko je snažniji slučajno si tu stao mora te likvidirati ne vidjevši tko si jedino zna da je tu neki čovjek s vrlo vjerojatno dobrim vidom, postoji mogućnost da ga baš ti identificiraš, pucat će u onaj tamni kut odakle dolazi ubrzano dah-tanje, čuvši sviknuto mu uho poznati udarac mrtva tijela o tlo pobjeći će u platnenim cipelama. misleći tako pripivši se uz vrata drugova smogavši snage za tihe kucnje bojali su se otkriniti vrata znajući da bi i najmanji prolaz bio dovoljan i za neprijatelja. u sobi nas je bilo nekoliko jedan je kolega bio naročito on i jedna iz ženskog paviljona. njih dvoje. najviše je volio mjeriti koliko ima centimetara od vrha prsta srednjaka do izbočine lakta. uvijek mu je izlazila druga veličina i to ga je pokatkad ljutilo. ali bi bio jako zadovoljan kad bi ga netko zamolio da i njemu izmjeri taj dio ruke upravo taj jer to je najvažniji dio čovjekova tijela govorio je on i treba znati tu veličinu inače nema smisla itd. govorio bi. bilo je dana kad nije mjerio dolaktaruku onda bi filozofirao tada povjerljivo govorio rekao. ja sam ga često molio da mi mjeri dolaktaruku. povjerio mi je — Imao sam promjene po sudbini i pravcu prirode. Ja sam se po sudbini snalazio prema državnom aparatu i dužnostima kuće. Ukoliko sam se ja održao u tom krugu, velik je to statut, priroda gdje se ja nalazim, taj pravac. Na primjer kada ih čovjek u nestvar u nekom polju, kako da čovjek pokrene. To mora čovjek u djelu koje može ispuniti plan koji mu je podijelilo. To što zaokružimo pa možemo isporučiti između sebe i pojmova koji su potrebni. — i to sam zapamtio držao na pameti i kasnije kad sam izašao a zapamtio sam i što mi je rekla prijateljica iz ženskog paviljona, zapravo ove dvije rečenice uvijek je ponavljala govorila je zapamtio sam.

— Ja rado živim s nekim koga ne volim. Kad nekoga volite onda ste u lošijoj situaciji.

i tako redom sve nas je manje. ona on ti onaj prema nama okrenut kamen uvijek sa svojom vlažnom zemljododirnom stranom. a bili smo u vodi zajedno bili u sobi zajedno u sobi, nekoliko nas. pa eto nije ni moglo bolje stalno takotako još da nije bilo ženko tvog tijela? Ooo naslanjao sam uho na grudi pokrivač bradavicu slobodnih usana otpuzao do trbuščića glatkoca njegovu otklizala je riječi za patnju ružnoću za jaomenijao-meni za za. klješta tvojih usana na mom zatiljku pa kako mogu kasnije mirno nož spustiti na to isto mjesto kad ipak nešto dođavola.

— tko je taj što mi remeti smirenost. tko je taj što stalno otvara vrata otvara slavine.

— oprostite ali ja neću meni ne treba.

— sasvim slučajno sam ušao u tramvaj krenuvši iz one sobe sasvim slučajno. tek što udoh još nisam ni odabrao držač. nisam ni odabrao držač kad me kondukter šaptom upita: imate li kartu?

— a ja se raspalim: kakvu kartu dođavola što će mi vaša karta ja ne trebam nikakvu kartu dosta sam ulazio on meni kartu k vragu ma htio sam ga ne samo njega sve oko sebe. on meni kartu.

— ha! imao sam krasne crne cipele perfektno ulaštene i kad sam se uputio prema srednjim vratima da izađem PRIPREMITE SE NA VRIJEME ZA IZLAZAK ne ne prema prvim vratima da izađem netko mi stane na crnu cipelu. uh! majku mu kriknuh tko je taj tramvajski idiot tramvo-mamijak budale antipoete još sam im svašta i iskočio.

sunca mu tramvaju i mojim glupim izlascima iz sobe. što ja uopće imam izlaziti svi od mojih ostaju. ona sa svojom košarom, on još uvijek pogrbljen za to prilike traju, onaj grgolji vodom u grlu a sjedokosi na sredini prostorije stalno pored bicikla.